

DANS Joost Vrouwenraets danst in 7,5 uur tijd van Heerlen naar Maastricht en doorstaat tocht zonder zichtbare moeite

Een theater van 28 kilometer lang

Een hels karwei was het, maar de Heerlense danser Joost Vrouwenraets wist dat hij zou slagen. Gisteren dans- te hij van Heerlen naar nieu- we thuisstad Maastricht.

door **Ruud Maas**

Een puincontainer, de bin- nenwand van een viaduct, een vluchtheuvel, het trap- petje voor een Meerssens huis. Tijdens zijn danstocht van ruim 28 kilometer gebruikt Joost Vrouwenraets (36) deze zondag aller- hande obstakels die hij tussen Heer- len en Maastricht op zijn pad treft. Op alles valt te dansen, en ook nog eens overal. Dat wil de Heerlense choreograaf en danser ook aantou- nen met deze spartaanse tocht. „We dansen veel te weinig”, zegt Vrouwenraets. Of we zijn ons er te weinig van bewust. „Ik kijk met be- wondering naar de geweldige dans die vluchtelingen afleggen om naar hier te komen.” Vrouwenraets zegt het rond half acht zondagochtend, wanneer hij de complete tocht nog voor zich heeft. Om de hoek bij het Pancratiusplein in Heerlen bereidt hij zich voor. Hij kleedt zich om, pleegt een plasje, zijn benen wor- den gemasseerd en hij ziet hoe een transporter twee paarden uitlaat die vandaag een hem begeleide- wagen zullen voorttrekken. Op die kar zal Wouter Gulikers de hartslag van Vrouwenraets nabootsen, de dan- ser draagt om die reden een hart- slagmeter. Hij heeft goed geslapen, zegt hij, maar niet veel. Hij dacht nog na over een aantal bewegingen die hij vandaag zou maken. De afge- lopen periode heeft hij met goede vriend (en eveneens dansmaker) Chris De Feyter getraind en enkele delen van het parkoers geoefend. „Niet alles, want ik wilde de fris- heid behouden. Mijn gevoelens tij- dens de tocht moeten echt zijn.” Vrouwenraets ziet de dansmarathon als de zoektocht van de ontheemde mens naar zijn (nieuwe) huis. De mens die vanuit noodzaak naar een nieuw thuis gaat. Voor de Heer- lense choreograaf ligt dat nieuwe

Ook aan het einde van zijn lange danstocht heeft Joost Vrouwenraets nog voldoende energie.

foto **Loraine Bodewes**

onderkomen in Maastricht. Vanaf 1 oktober is hij daar officieel geves- tigd omdat hij hoopt dat de stad hem nieuwe kansen biedt. Een sa- menwerking met Paardensport Limburg is er daar één van. Het is rond kwart voor negen als Vrouwenraets zich voor een medita- tie terugtrekt in de kerk. Een paar minuten later komt hij naar buiten, terwijl om exact 8.47 uur de kerk- klokken beginnen te luiden. Hij knielt neer, toevallig vlak bij de verforesten die de Serious Color Run een dag eerder heeft achterge- laten op en rond het plein. Met een omgekeerde lange zwarte jas en wit- te gympen met rode sokken aan sluit Vrouwenraets zijn ogen. Zo blijft hij even uiterst geconcen- treerd zitten, totdat de laatste klan- ken van de kerkklokken wegebben.

Hij krijgt van zijn assistente Mami Izumi een lange stok in zijn hand, een paarse bolhoed op zijn hoofd en een bellenkrans om de nek. Dan slaat Wouter Gulikers op de trom en start de tocht. In hoog tempo vertrekt Vrouwenraets en die snel- heid zal hij urenlang volhouden, want als hij tegen het eind van de middag de Maas via de Wilhelmina- brug oversteekt, moeten de Maas- trichtse aanmoedigers achter hem bijna rennen. De 28 kilometer vor- men een theater, zegt coach De Fey-

► **Het laatste stukje lijkt Joost Vrouwenraets in zijn witte boxer op de Messias, maar met een komisch nootje.**

ter. Vrouwenraets, Gulikers en de paarden vormen het middelpunt maar de hele groep eromheen (be- geleiders, cameramannen die er- voor zorgen dat de tocht live via in- ternet te zien is en verkeersrege- laars) zal geconcentreerd moeten zijn. „We maken samen een groeps- solo.” Zo'n tweeënhalf uur na vertrek last Vrouwenraets de eerste pauze in, in Valkenburg. Hij gaat op zijn rug lig- gen op het Theodoor Dorrenplein en legt zijn voeten op een krukje. Hij wordt gemasseerd en kan even bijkomen. Later zal hij nog een paar keer halt houden, onder meer bij de A2-tunnel waar gedeputeer- de Ger Koopmans hem aanmoed- igt. Bij elke pauze kleedt de dan- ser zich om. Langs de route staan aardig wat mensen te kijken en

hun enthousiasme en applaus zorgt ervoor dat Vrouwenraets wat extra dansjes doet. Nee, de grote glimlach op zijn gezicht verdwijnt in 7,5 uur tijd eigenlijk geen mo- ment. Dan is het circa half vijf en steekt Vrouwenraets de Markt in Maas- tricht over. Nog enkele meters rich- ting Vrijthof. Inmiddels loopt hij op blote voeten, in enkel een witte onderbroek en een rode neus op zijn gezicht. Hij lijkt de Messias, maar dan met een komische noot. Tijdens de laatste meters klinkt ge- joel. Hij maakt voor Theater aan het Vrijthof een snoekduik, staat op en buigt. De tranen vloeien ter- wijl hij gladiolen en champagne in zijn handen krijgt. De langste dans- solo ooit zit erop. Vrouwenraets is ge- arriveerd in zijn nieuwe thuisstad.